

i u l i u s p r e d a
de trei ori peste cap

IULIUS PREDA

DE TREI ORI PESTE CAP

ROMAN

VOLUMUL TREI DIN TRILOGIA PRAGUL DE ARGINT

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-556-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	1
CAPITOLUL I	1
CAPITOLUL II.....	24
CAPITOLUL III	50
CAPITOLUL IV	88
PARTEA A DOUA	132
CAPITOLUL V.....	132
CAPITOLUL VI	160
CAPITOLUL VII.....	188
CAPITOLUL VIII.....	227

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

Așadar, Georgia și Paulina nu mai aveau nevoie de el. În zadar încercase din răspuțeri să alunge gândul ăsta; de fiecare dată, cu o și mai adâncă înverșunare, diverse probe evidente nu întârziiau să vină și să se adauge celorlalte. De câțiva ani buni se tot amăgise. În fel și chip, de multe ori făcuse eforturi mari să nu se asmută singur împotriva alor săi și a lui însuși, și să-și scoată din cap otrava care-i dădea târcoale. Nu de puține dăți îi trecuse prin minte să plece încotro o vedea cu ochii, cu bruma de bani ce și-o lua la el să trăiască pe unde o putea și cât o putea, ca dup-aia, cu bună știință, să se lase-n voia soartei.

Pe măsură ce timpul se scurgea, se căznea să amâne ziua scadenței. Din când în când se mai strecurau și zile bune, Paulina nu mai era așa rigidă, se îmbuna, ba chiar avea momente de neoașă blândețe. Georgia părea și ea mai destinsă, mai conciliantă. Dar Costin Ilioiu știa, simțea că nevastă-sa și fiica îl tratează cu totală indiferență, că uneori încercau să dreagă busuiocul și că mai repede îl socoteau o povară, decât altfel. Dacă el n-ar mai fi, ele s-ar simți mult mai liniștite, eliberate de propriul patos zămislit împotriva lui.

Costin nu putea să uite ziua nefastă când Georgia, fără un motiv bine întemeiat, pe nepusă masă, în vreme ce el stătea pe scaun în bucătărie, i-o trântise de la obraz:

— Mama vine la mine, aici! Tot ce e la voi acolo, o să alegem; ce e de valoare, oprim, restul îl dăm pe ce l-om da...

Bang! venise o limbă de clopot și bătuse în căpățâna lui Costin. Ca să-ți bați joc de om, fie că te ții de capul lui, zi de zi, fie că-i dai de la prima una-n moalele țestei și-l pui jos dintr-odată. Fiică-sa alesese ultima variantă. De când copsese ea otrava asta de-o lăsase să dospească în sufletul ei ca pe o boală fără leac? Cum și de când tănuise cu mamă-sa, să-i vină la-ndemână –precum bâta în carul cu oale –și să dea drumul buboiului să-și verse veninul? Adică –vezi-Doamne –el era ca și mort și fiică-sa făcuse un pustiu de bine și-l anunțase că poate să se ducă dracului, în fundul pământului, ele amândouă au de pe acum planul făcut.

Ba mai era de față și Mitică. Chiar dacă trăiește cu Georgia, e totuși un străin de casă, nu trebuia să-l îndoape și pe el cu astfel de vorbe. Mitică avea și el necazurile sale, dar nu le spunea oricui. Bietul de el făcuse ochii mari cât cepele, nu-i venise să creadă că țiuțoarea lui e în stare de asemenea aserțiune, dar și că îndrăznise să-i arunce tatălui ei un potop de cuvinte, ca un blestem pe care-l ținuse în gușă, să-l poată arunca taman la țanc.

Nu era greu de ghicit cum ajunsese fiică-sa să scape o atât de cumplită și dureroasă afirmație.

Pesemne că Paulina o îndopase cu temerile sale: tată-tău e bolnav, e pe ducă, ce-o să mă fac singură? O să-mi fie urât în căsoiul ăla, mamă. Lasă, dragă, replicase ea, nu-ți face probleme. Vii la mine.

Cu alte cuvinte, mort să-l vadă amândouă, că știu ele ce fac.

Așa începuse să încolțească în mintea lui Costin ideea unei dispariții fără întoarcere, înainte să se întâmple inevitabilul. Dacă nevasta și fiica așteptau să moară, ca ele să se liniștească, el nu mai avea ce spera. Dar nu era neapărată nevoie să vină ziua aia nefastă. Era mult mai lesne pentru el să ncerce s-o apropie, să forțeze lucrurile. În mintea lui a ncolțit exemplul indianului care, atunci când vede că pentru ai săi a devenit o povară, o gură-n plus, fără să fie în stare să-și mai poarte singur de grijă, își ia te miri ce merinde într-o traistă, o sticlă cu apă, se uită înapoi la cei pe care-i lasă, lăcrimează, oftează și dup-aia își ia lumea-n cap. Ajunge într-un loc sălbatic, urcă într-un copac, să nu-l sfâșie fiarele, și își așteaptă sfârșitul. Curajos ori laș, încă tânjind după viață, socotește totul ca pe o împlinire a destinului, fără să îndrăznească a-l judeca ori blestema. Asta era Karma. Pe limba ei pierrea, nu i se putea împotrivi nicicum.

Vremea se scursese, Costin scăpase din clenciul bolii care-i măcinase ultimile speranțe și le determinase pe cele două femei să-i pronosticeze moartea. Își revenise. Cu o medicație judicios aplicată, reușise s-o îmbrobodească pe cumătra cu coasa. Vorbele usturătoare ale fetei însă n-o să le uite niciodată. Nu era nevoie să bată mereu apa-n piuă și s-o țină într-una cu supărarea și tristețea. La câteva luni de la aparent nevinovatul incident, venind vorba, își descărcase sufletul față de Paulina. Soțioara o cam scăldase, cât putuse încercase să-i ia apărarea, el n-a mai pus paie pe foc. Dar, când și când, în sufletul lui se simțea copleșit de durere și de singurătate.

Astă vară fusese surprins de o ploaie rece și de durată, departe de casă, într-un cartier unde nu mai fusese de ani de zile. Semne să înceteze potopul nu erau defel. Plecase de acasă, pe soare, într-o cămașă cu mânecă scurtă. Singura soluție era să dea un telefon.

— Știi că răcesc lesne, i-a spus Paulinei. Dacă mă aventurez în ploaie, până vine troleibuzul mă face ciuciulete. Repede-te cu umbrela și cu ceva de îmbrăcat...

— Costine, mi-e imposibil. Descurcă-te cum poți!

Se descurcase. Șezuse la adăpost vreo două, trei ceasuri, într-un târziu o femeie se îndurase să-l ia cu mașina până la stație unde se afla o streășină protectoare. Când venise troleul, o zbughise. Noroc că acesta trăsesse lângă bordură și nu fusese nevoit să calce într-o băltoacă strânsă până-n mijlocul străzii. Într-un târziu ajunsese acasă.

— Să nu-mi faci mutre, l-a prevenit Paulina. Pur și simplu nu m-am putut mișca din casă.

— Bineînțeles. Putea să mă ia și dracul. Ce-ți pasă ție dacă răcesc și p'ormă mă-ndop cu medicamente...

— Uite, nu-mi tulbura liniștea, te rog foarte mult!

Altădată, în drum spre casă, amândoi se angajaseră într-o discuție banală, care la un moment

dat degenerase într-un dialog trunchiat, despre lucruri până atunci cu bună știință ocolite. Ce anume găsisse Costin, ce breșă descoperise în spusele Paulinei, ca să-i vină bine să plaseze o certă concluzie despre Georgia? Nu plănuse nimic, nu avusese nici o intenție de acest fel. Totul venise de la sine. Când ești nevoit să mășăluiești prin noroaie și drumuri desfundate, prin minte ți se perindă fața netedă a unei șosele asfaltate. Și invers, numai că atunci când calci pe o cale curată și netedă, ideea posibilității unei porțiuni greu accesibile nu te întâmpină decât dacă ea îți apare în față și nu e chip s-o ocolești, ca să ieși iarăși la drum bun.

Provocat de Paulina, Costin a fost nevoit să spună ce simțea. Ea însă nu l-a lăsat pe datorie, ca și când abia așteptase să-i dea peste nas:

— Doamne, Costine, Georgia îți stă în gât, băiete. Te împiedeci mereu de ea, de parcă n-ar fi copilul tău. Ce s-ar întâmpla dacă ar locui cu noi? V-ați certa toată ziua.

Costin n-a avut încotro și i-a amintit ce-i spusese fiică-sa, de față cu Mitică, astă primăvară, când fusese bolnav.

— A zis ca și cum voia să te împaci cu gândul că eu n-o să rămân pe drumuri și că o să aibe grijă de mine. Ce e rău în asta?

— Este! Dacă eu aș fi pus problema ta, în caz că mor, ar fi fost firesc să mă liniștească. Felul cum a făcut-o ea, a dat însă la iveală un alt substrat.

— Ei, ăsta e focul tău, dom'le. Eu mă sfătuiesc cu fiică-mea, ție nu-ți spunem nimic, dar când eu ori ea răbufnim, fără să vrem ne dăm de gol că totul a fost plănuit.

— Ai văzut că știi?

După fiecare asemenea discuție aprinsă, Costin se afunda în tăcere. Două, trei zile nu era bun de nimic, nopțile nu dormea, măsura casa în lung și-n lat, plimbându-se cu pași alerti. Paulina dormea. Fără vise, fără să-i pese, după care, aproape toată ziua și-o petrecea acasă la Georgia. Seara venea acasă și se afunda în fotoliu, asculta actualitățile, prindea un film bun la televizor. În rest, nimic. Ici-colo, o vorbă bună doar ca să-și ascundă adevăratele intenții, dar și să-i probeze lui că nu era așa rea cum se credea și cum arătau aparențele.

— Chestiunea e cum interpretezi, i-a zis într-una din seri, ținând morțiș să-l mai destindă. Costine, tu faci din orice o tragedie. Ce naiba! Dacă te-am vrut când eram tineri și când se băteau vreo trei muieri să te acapareze, acum sunt obligată să te suport. Treaba asta ar trebui să fie valabilă și pentru tine. Nu mai sta tot timpul cu drânga de brâu. Fii mai maleabil, mai conciliant. Îi reproșezi fetei o mulțime de chestii. E fiica ta, îți seamănă! Firea dracului, țăfnoși și plini de ifose. Aveți draci, aia e! Eu trebuie să mă împart mereu între tine și ea.

Ceea ce însemna că și Georgia îi reproșa mamă-sii că taică-său e certăreț și intransigent.

— Cât a fost acasă, până să-și ia zborul în apartamentul pe care și l-a făcut, ai bătut la ea ca la fasole, a continuat Paulina. Acum ce vrei? Să te pună-n perete, ca pe o icoană?

— Aici e vorba de altceva, nu de modul cum mă purtam eu cu ea. Atunci făcea rele, își primea răsplata. Discuția se poartă despre nepăsarea ei, lipsa de înțelegere. Ori vrei să spui că acum nu scapă nici o ocazie ca să-mi plătească polița?! Dacă da, trebuie să aibe și un motiv la fel de valabil ca cel pentru care eu eram nevoit să-i dau papara.

— Parcă nu e tot un drac. V-ați răcit unul de celălalt și m-ați băgat pe mine la mijloc.

— Tu nu faci altceva decât să-i dai dreptate de fiecare dată. Îi ții hangul. Ea simte, își ia nasul la purtare. În loc să stingi din fașă orice litigiu, pui paie pe foc.

De la un timp discuțiile căpătaseră aceeași nuanță, ca o placă turnantă, și deveniseră o veche și tristă poveste, adusă în prim plan fără prea mare greutate. Ajunsese o obsesie greu de evitat, lucru ce i-a dat de gândit lui Costin. Dacă dintr-o problemă obiectivă devii subiectiv, nu poți lua hotărâri drastice fără de întoarcere, însă ai mereu tendința să recurgi la ostentație și asta denaturează problema în sine.

Zilele se scurgeau înșelătoare, el nu mai avea aceeași certitudine ca în primele luni după incidentul cu Georgia, de uitat însă nu putea să uite. Pe de altă parte, cum fata rămăsese gravidă, el se gândea că în curând avea să fie bunic și că va trebui să mai slăbească chinga. Uite, cum-necum, Mitică, prietenul ei avea să fie tată. Vrând-nevrând, ea va suferi metamorfoza pe care spiritul matern o impune, va gusta sentimentul de neînlocuit al alăptării... Paulina se va fâli că e bunică și poate că nu-l va mai talona ca până acum. Și el? Eh! El nu se va putea încorpora cu aceeași netransmisibilă verigă. De ochii lumii, va fi și el bunic, numai că nu știa cât de mult îl vor implica Georgia și Paulina în această nouă postură.

*

Pomii din Cișmigiu ruginiseră brusc sub bătaia câtorva dimineți friguroase, consecutive. Noaptea se lungiseră, zilele erau din ce în ce mai anemice. Către amiază soarele încă îndrăzne să-și mai intre în drepturi, dar abia reușea să bată pasul pe loc, două-trei ceasuri. Toamna era uscată și senină, rece și autoritară. Multe păsări plecaseră spre țările calde și parcul era bântuit doar de vrăbii și de porumbeii din podul chioșcului unde cânta fanfara.

Trecătorii zăboveau pe bănci doar în timpul amiezii unde lumina solară îmblânzea șirul acestora, plantat ca de obicei în marginile aleelor.

Georgia născuse o fetiță. Mitică era în al nouălea cer, Paulina fericită de-a binelea. Încă din primăvară, Costin Ilioiu începuse să rămână singur acasă, din ce în ce mai des. Certurile se răriseră, fiindcă Paulina venea seara, obosită, fără chef de vorbă. După un ceas, două, se culca, fiindcă era obișnuită să doarmă cel puțin opt ore, altfel a doua zi nu era om. Costin însă suferea de insomnii rebele și abia dacă reușea să doarmă după miezul nopții. Ca un făcut, de pe la orele zece seara, picioarele începeau să-i zvâcnească dureros, în spasme nefirești. Se zvârcolea în pat, pe spate ori într-o parte

sau alta. După un ceas, două, spasmele musculare dispăreau și către orele două noaptea reușea să se liniștească.

Mai toată vara și-o petrecuse făcând promenade lungi, pe jos, până-n Romană și-napoi. Într-un circuit aproape știut pe dinafară, fie că zăbovea la un cinematograf, fie căscând gura la vitrinele de pe bulevard. Seara, vrend nevrând se întâlnea cu Paulina. Iritată la culme, nu se sfia să-l tachineze:

— Bine, mă, nu dai și tu pe la fiică-ta nici dacă- te pică cineva cu ceară? Acum ai și tu o nepoată de care ai putea să te bucuri. Fata s-a mai mărit, nu mai mârâie din orice, uite, merge pe șapte luni. Doamne, Costine, cum ți-o plăcea să stai ca un sihastru?! Adică, ce să zic, așa ai fost toată viața. Georgia nu mai e așa intransigentă, e mămoasă, o pupă pe-aia mică de-o mănâncă, nu alta. Și tu? Te plimbi ca Vodă prin lobodă, dai iama prin oraș, n-ai de gând să mergi pe la aia mică. De ce, nu știu, Costine. Poți să mă omori și nu pricep...

Știa el de ce nu se ducea la Georgia și știa și Paulina, dar nu voia să recunoască. Ar fi mers o dat, de două ori, până când ar fi întâlnit privirea lipsită de expresie a fiică-sii, în care ar fi descoperit, pusă la fereală, nepăsarea, indolența și cinismul neoaș, provenite din nesimțirea, dar și cruda și apriga-i lipsă de considerație. La urma urmei, Costin o dibuise pe de rost pe Georgia. Nu voia s-o vadă sfidându-l, nu avea chef să-i mai suporte zâmbetele joviale, pline de meandre. Paulina înțelesese și ea ce se petrecea între fiică și tată și se prea putea ca ea să-și fi dat seama că ea semănase discordia între ei. În ultimul timp încercase să-i apropie; nu mai era cu puțință însă. De fiecare dată lui Costin îi șuierau în ureche vorbele fiică-sii: mama vine aici!... Din asta, restul de concluzii, cât se poate de clare și de neînlăturat, puneau capac încercărilor de a trece cu vederea; nu era chip să-și revină. Unicul gând care-l păștea pe Costin: până la hotărârea cea mare să meargă cât mai rar cu puțință la Georgia, pe Paulina s-o refuze fără să mai dea curs certurilor... De copila, abia născută, îi părea rău, ar fi putut să calce în gura orgoliului rănit de moarte și să se fi dus să-și vadă nepoata.

Se așezase la soare pe o bancă singuratică, voind cu bună știință să evite discuțiile cu te miri cine. Gândurile îi umblau brambura, de multe ori visa cu ochii deschiși și mai mereu se oprea în pragul aceleiași tragice situații, până una-alta fără nici o rezolvare în bine.

Dacă un trecător nu s-ar fi așezat, parcă înadins hotărât să intre în vorbă, nu s-ar fi sinchisit de nimeni, într-atât era de otrăvit. Ar fi tors pe mai departe firul neîntrerupt al durerii care-l apăsa.

— Am intrat în octombrie, nu mai avem ce aștepta. Vine iarna...

La intervenția necunoscutului, Costin pufni. Numai de dialog banal și sec nu avea chef. Trebui să dea replica:

— Noroc cu soarele. Vrând-nevrând, mai pâlâpâie și ne mai scoate din case. Peste un ceas însă nu mai vezi pe nimeni în parc.

Lângă el se afla un bărbat de vreo cincizeci de ani, încărunit pe la tâmple, cu un obraz încă limpede, dar bătut de soare.

— Ciclul se repetă, domnule. Anotimpurile trec, cu ele trecem și noi, alții ne iau locul...

Filosofie deplasată, știu, dar... Sunteți pensionar?

Costin a zâmbit larg.

— Se cunoaște?

— După cum arătați, n-aș zice. Aveți însă aerul detașat al omului fără ocupație, înrobit de gânduri, de lipsa unei existențe decente...

— Și asta deranjează, domnule?

— Doamne ferește. Pe mine în niciun caz. Peste vreo zece ani preiau ștafeta. Nu e mare scofală însă. Față de ce am învățat, nu știm să facem altceva. Cei care au învățat, îmbătrânesc precum brazilii.

— Cum adică?

— Se sting în picioare, fără să devină povara nimănui. Se trezesc că mor. E impropriu spus, dar asta e vorba românului.

— Când aveam vârsta dumatăle nu mă gândeam la așa ceva, a fost nevoit Costin să adauge. Mata nu duci lipsă de sensibilitate. Pe de o parte e lăudabil, pe de alta, dăunează.

— Cunosco povestea. Eh! Dacă ai fi întâmpinat și dumneata câte mi-au fost dat să întâmpin...

— Curios. În sinea mea îmi tot zic că nimeni n-a avut o soartă atât de cinică și drastică nevoit s-o suport...

Odată cu replica lăsată la voia înțelegerii, ochii verzi ai lui Costin s-au micșorat deodată, încercând să-și dibuie interlocutorul. Bărbia crestată i-a tremurat ușor, fără să vrea, prins de emoție și-a mușcat buzele cărnoase într-o strângere dureroasă, subțindu-le linia conturului. Fruntea brăzdată de cute adânci i s-a încrețit a mirare. A ridicat pălăria și și-a trecut mâna prin părul rar, încă brun, ici-colo înspicat de fire argintii. În sinea lui l-a copleșit întrebarea: să fie și omul acesta bătut de necazuri și suferințe, ca și mine? Cine știe?! Voi să completeze fraza lăsată în suspensie, dar vecinul de bancă i-o luă înainte:

— Și eu spun despre mine același lucru. M-a prins bătrânețea nepregătit, ca și cum pe alții nu i-ar lua prin surprindere. Practic, nu mai știu ce e de făcut de acum înainte...

— Te pomenești că v-a pus șeful pe liber, a scormonit Costin, curios să afle motivul. Ești cumva șomer?

— Da de unde! Nu se descotorosește șeful de mine. Sunt inginer constructor, cu experiență. Până să fac facultatea, am lucrat pe șantier... Dar n-ar fi numai asta. Pot și știu să fac multe.

— Îmi închipui... Înseamnă că și mata suferi de altă boală, ca și mine de altfel. Probleme familiale, neînțelegeri...

— Da, domnule. Numai că problema mea e foarte specială. N-o poate rezolva nimeni. E prea complicată.

— Așa zic și eu. Și problema mea e complicată. Probabil e de altă natură, esența însă ar fi cam

aceeași.

Stând de vorbă, Costin a observat în cele din urmă că interlocutorul său nu era bătut de soare. Pielea lui era smeadă, avea pigmenți naturali, dar nu păstra aliura țiganului și nici a unui străin venit din alte părți ale lumii.

— Ce o să vă închipuiți despre mine? a reluat pe un ton aparte străinul, dacă v-aș spune că, de câțiva ani buni încoace, vin aici pe banca asta, așteptând să...

— Dar ce o să vă închipuiți dumneavoastră, l-a întrerupt Costin, la fel de protocolar, dacă, la rândul meu v-aș zice că în singurătatea în care mă scald, în sinea mea, deși nu mi-am dorit-o, așteptam să întâlnesc pe cineva căruia să-i spun păsul?

Liniște. Preț de câteva secunde cei doi s-au privit cu luare aminte, voind parcă să ghicească gândul celuilalt.

— La urma, urmei, câți ani ai, domnule? s-a trezit Costin întrebând.

— Aproape cincizeci. Par mai în vârstă. Așa-i clenciul bruneților, se trec mai repede. Mata? Stai, nu-mi spune. Curând o să ieși la pensie. Adineauri am glumit...

— Să fii sănătos! Mănânc pensia de mai bine de patru ani de zile. Tenul meu deschis mă ajută să nu par că am anii ăștia. Însă, așa cum ai spus, aerul celui lipsit de preocupare mă dă de gol –vezi bine, n-ai glumit —, deși, să fiu în locul dumitale, n-aș băga mâna-n foc că sunt un tip lipsit de griji.

— N-am spus asta. Nu ai grijile gurii, dar... Ca să schimb placa, află mata că acum opt, nouă ani, chiar pe locul unde stai, s-a așezat lângă mine, fără să sper ori să mă aștept la o surpriză de proporții, o... puștoaică de vreo douăzeci de ani, altfel, femeie în toată firea. Imaginează-ți coincidență! Asta se întâmplă numai în romane ori în filme: fata venea de la Viena –orașul ei de baștină; era cazată la „Capitol“, în Victoriei, a coborât pe Sărindar, a intrat în Cișmigiu și a dat peste mine, aci pe locul unde stai mata. Mi-a cerut un foc să-și aprindă o țigară. Dormitam, înghițisem un calmant și mă luase somnul. Până aci, nimic relevant. I se poate întâmpla oricui. Dar tipa nu era alta decât o cunoștință pe care am întâlnit-o la Viena și cu care am avut relații intime... De-aia am și spus că, la douăzeci și ceva de ani, e femeie în toată firea.

— Strașnică potriveală.

— Nu e așa? Când a dat peste mine și m-a văzut somnoros, blegit de drogul ăla, cu o mutră acră, luat pe nepusă masă m-am fâstâcit și ea s-a mirat.

— Se întâmplă, l-a liniștit Costin. Surprizele sunt mai rare, fie deprimante, fie plăcute și revelatoare, în funcție de starea respectivă în care te găsești.

— Da! Și ce crezi că am făcut după ce fata și-a luat zborul spre hotel? Ca un tâmpit, în loc să alerg după ea, m-am pus pe bocit, ca muierile. Culmea, nu pentru că se volatilizase –aș fi putut s-o gădesc la Capitol, ci fiindcă la despărțire m-a sărutat în semn de adio, nu de alta, să-mi ușureze travaliul unei vești teribile pe care nu s-a sfiit să mi-o dea.

— Te pomenești că ți-a făcut un copil.

— Nu ea. Alta. Pe atunci fata abia terminase liceul, era o tipă descurcăreață, posesivă, destul de versată petru vârsta ei, știa ce vrea, nu se lăsa prostită de orice ins care s-o lase gravidă pe nepusă masă... Era vorba de altă femeie, măritată la Viena, de origine scandinavă, cu care am avut relații strânse, de sentiment așa zice. Aia mi-a făcut un copil, domnule, un băiat brunetel, cu pielea smeadă ca a mea. Tipa mi-a dat vestea și de-aia m-a podidit plânsul. Soția mea nu face copii –ziceam în sinea mea –și, uite, Dumnezeu m-a procopsit cu un plod în grădina altuia. Să nu turbezi? Pur și simplu, n-am mai rezistat presiunii, am fost internat și la psihiatrie. Dup-aia, o vreme, m-am refugiat pe malul mării, să mă adun...

— Înțeleg perfect, l-a liniștit Costin, abia stăpânindu-și emoția. De-aia vii aici, să-ți verși durerea, deși au trecut atâția ani, ori tocmai pentru că au trecut, fără să rezolvi nimic.

— Îți dai seama? Acum, puștiul trebuie să fie un pișicher de vreo nouă anișori. Oh, Doamne, de ce faci asemenea greșeli?

— Omule, Viena nu este peste pământ. Du-te până acolo! Răcorește-te, vezi-ți odrasla.

— Și cu Maria ce fac? Maria e nevastă-mea. Ar fi cât se poate de nepotrivit. Acum nouă-zece ani am plecat de acasă, domnule. Fără nici un menajament, am spălat putina și am lăsat-o pe Maria să turbeze. Nu știi ce-a fost cu mine. Adică știi, dar e prea complicat să explic în câteva cuvinte. I-am scris Mariei, de acolo, ca să mă dezvinovățesc. Femeia asta e un înger, ce crezi. M-a iertat, în plus, a venit după mine la Viena. Doar ne-am văzut și gata. Am lăsat-o să-și facă sejurul. De rușine, am încălecat pe tren și m-am întors acasă. Pur și simplu mi-a fost peste puteri, domnule. Dacă vă puteți închipui! Unei lichele care și-a părăsit soția, sora, mătușa, i se făcuse rușine să nu se dea în spectacol, să nu fie dibuit. De ce? te întrebi. Pentru că motivația mea nu avea nici un fel de iz, iar adevărul gol-goluț m-ar fi înfățișat ca pe un amant care învârtise fustele câtorva vieneze, ahtiate după meridionali ca mine. Să nu pui sare pe coadă și s-o iei la sănătoasa?

Când am ajuns la București, prima la care am fost, era soră-mea. M-a muștruluit de mi-a mers untul –colac peste pupăză, murise și mătușa-mea. Păi cum crezi mata că așa mai putea să fac o asemenea prostie, chiar dacă am motive cu carul? Nu pot, domnule, nu pot. Pe scurt, nu mi-a mai rămas decât speranța unei minuni.

— Cine știe, l-a potolit Costin, vreodată s-o brodi să mai vină muierușca aia frivolă ori, de unde știi?, poate chiar mama copilului, cu el de mână...

— Slabă speranță, dar, uite, nu mă sfiesc să vin aci să mă lamentez, să sper... Noroc că te-am întâlnit. M-am confesat dumitale.

*

Costin a avut impresia că se trezește dintr-un vis, lung și stresant. Nu era numai el urgisit,

neînțeleș și singuratic. Acum simțea alături un alt ins, năpăstuit și disperat, solidar cu propria suferință.

Constatarea i-a dat curaj. Pentru că seara începuse să-și aștearnă zăbranicul, frigul a și scos colții, obligându-i pe cei doi să se ridice și s-o ia încet pe aleea principală, către bulevard.

— Numele meu e Doru Sordin, s-a recomandat interlocutorul, ca și când cineva îl somase s-o facă.

— Costin Ilioiu.

— Nene Costine, încă nu mi-ai spus tărășenia dumitale. Pe a mea, vrând-nevrând ți-am înșirat-o. Sunt un tip egoist, îmi dau seama că și mata ești păscut de necaz... Lasă, lasă. Oamenii vin în Cișmigiu, te uiți la ei și ți se par eliberați de gânduri negre, privesc cu seninătate, probabil dintr-o datorie a fiecăruia de a nu se lăsa descoperiți. Cei mai mulți însă dospesc, ca și noi dealtfel, aburul fierbinte al neliniștii, al nesiguranței...

— Așa-i. Dar nu e destul să-ți poți descărca necazul ori să ai cui să-l spui. De multe ori ți se pare sau chiar ești sigur că nu ești înțele de nimeni, și atunci taci și-ți vine să-ți iei câmpii.

— Nu-mi spui nimic nou. Toată viața mea am fost un revoltat. Mama a murit din cauza relelor făcute de tata, soră-mea s-a mutat la mătușă-mea, eu am luat-o razna. Aveam șaisprezece ani. Cine putea să trăiască la un loc cu taică-meu? Își găsisse o matracucă, nu-i vorbă, bețivă ca și el, și cu ea se înțelegea. Muierea mă pândea, doar, doar m-oi îndura să mă culc cu ea. Tata a băgat de seamă și s-a pus cu bătaia pe mine. Am fugit, altfel mă omora. Am colindat țara-n lung și-n lat, m-am lovit cu capul de toate relele posibile și imposibile. Am revenit, m-am revăzut cu tata, cu soră-mea... Nu după mult, el a murit de ciroză. M-am angajat pe un șantier. Culmea, domnule, deși știam două meserii curate, bănoase, m-a apucat omenia, am preferat să mă chinui la munca de jos. Îmi reproșam că încă nu știam ce e greul, că meseriile învățate se datorau unei întâmplări, nu și dorinței de a le stăpâni. Pe șantier însă și-a băgat cineva coada, a intervenit pentru că îi era milă de mine. Nu mi-a mers deci, nici ca salahor.

— Fără-ndoială o femeie.

— Două, nu una. Adică, femeia cu care trăiam a pus o vorbă bună pe lângă soră-sa, maistră de bloc, într-un șantier... Era înainte de '89, se lucra zi lumină...

— Și cucoana te-a trecut la o muncă mai ușoară.

— Închipuie-ți! Dar ce crezi, colac peste pupăză...

— Muierea s-a îndrăgostit de dumneata, după care, la rându-ți, ți-a căzut cu tronc...

— Cum de știi?

— Presupun. Ce-mi spui este genul de poveste de dragoste, abordată în special de romancierii lirici, mânați însă de genul epic. Nu lipsește nici din filmele de gen, adică este foarte probabil să se afle înfiptă și în realitate. De regulă, astfel de drame sentimentale nu sfârșesc bine.

— Așa-i. Maistra de bloc s-a îmbolnăvit și s-a prăpădit...

— Dar nu sora ei a devenit beneficiara acestui sfârșit tragic... Cred că altă femeie a intervenit la timp și a reușit să stingă focul.

— Extraordinar! Dacă n-aș fi sigur că nu ne-am văzut niciodată, aș fi zis că... Sper că nu te superi că te-am tutuit.

— De multă vreme tânjesc după cineva care să nu țină seama de aparențe. Să-l simt aproape...

— Ceea ce înseamnă că, deși nu ești un singlaric –la vârsta mata e greu de crezut că n-ai nici un rost —, cei de acasă nu se prea dau în vânt să te considere cum meriți.

— Începi să mă paști. Ne ghicim reciproc și asta e bine... Și? După moartea iubitei, femeia care te-a consolată a fost Maria, actuala soție.

— Ea. La câțiva ani buni însă, după decembrie '89, înscenând că sunt un ins fără busolă, am dat iarăși bir cu fugiții și mi-am părăsit nevasta, pretextând că sufăr de o curioasă și nevindecabilă depresie. Ca să vezi ce pramatie eram și ce motivații invocam... No, no! Dacă și acum, după nouă ani de zile, încă dau iama prin Cișmigiu, sperând că mi se dă din nou ocazia să intru în vreo aventură, înseamnă că sunt un tip fără scrupule.

— Ba din contră. Ai un copil, domnule! Asta te neliniștește. Și dacă nu ți-ar fi milă de Maria, dar și dacă ai fi mai tânăr...

— Aș lua-o iarăși din loc. Așa-i!

— Ei, iată-ne ajunși la buba care ne macină judecata. Atât eu cât și mata avem câte o problemă acută care trebuie rezolvată cumva. Vorba e, cum s-o rezolvăm?

— Că veni vorba, nu știu dacă te-am mai întrebat. De fapt, nene Costine, să înțeleg că și dumneata îți vine să-ți iei lumea-n cap? Din cu totul alt motiv, bine înțeles...

Simțind că lângă el întâmplarea îi adusesse pe cineva, dornic să-i asculte păsul și să-l înțeleagă, fără să vrea, Costin s-a trezit lăcrimând. La rândul său, Doru Sordin voia și el să se confeseze, dar, ca să găsească un teren propice, acesta trebuia să ofere aceeași încredere și interes.

— Nu pot să înșir totul deodată, ca pe un colier de mărgelile, ca să fie acolo, să nu se risipească. Dacă s-au amestecat, fiecare mărgelă trebuie așezată cu rost, după mărime, culoare, efect... În fine, dacă nu te grăbești, pot s-o iau de la capăt, dar ne-a cam prididit frigul. Nu putem sta în stradă.

— Știi ceva? Dacă n-ai nimic împotriva, fă-mi o vizită. Ești invitatul meu. Nu te neliniști, Maria e fată de comitet, bună gazdă. Acum nu e acasă –e de serviciu la spital —, dar și dacă era, nu-i nici-o problemă.

— Cu altă ocazie, a îndrăznit Costin să murmure, deși tentația de a nu-și refuza interlocutorul nu era de lepădat.

— Haide, domnule. Să nu crezi că sunt bețiv și că intenționez să te trag la pileală. Am destule cusururi, dar băutura îmi repugnă, atmosfera din restaurante e dezolantă tocmai pentru că e imposibil

să nu existe și câțiva consumatori excesivi care fac tărăboi. Nu mă refuza. Când ne săturăm de vorbă, te duc cu mașina acasă. Ne-am dat cu vorba și nu ți-am spus că n-am venit cu troleul, metroul ori tramvaiul. Uite-o colo, mașina Dacia aia albă.

— Până să izbucnească inflația îmi plăcea să cutreier librăriile, să gust printre primii noile apariții, găsi cu cale Costin să intervină, în loc să refuze ori să aprobe invitația. Se lăsă însă condus spre locul unde Sordin parcase.

— Și mie îmi plăcea asta, a spus el. Acum, din păcate, nu prea mai ai ce citi. Traducerile sunt proaste, clasicii, citiți și răscitiți. Scriitorii români sunt pe butuci. Cunosoc unul care are cel puțin zece manuscrise, puse în sertar, fiindcă nu-l publică nimeni.

— Cum îl cheamă?

— Dinu Nedelcu.

— Am citi ceva de el. Pare-mi-se un roman de început, auto-biografic.

— Mda. Bătrânul e plin de talent.

— Cunosoc și eu unul, la fel de talentat. Suntem de-o vârstă și buni prieteni: Victor Nan.

— Da, da! Chiar am în bibliotecă o carte de-a lui.

— Se poate. Acum are necazuri. A intrat în conflict cu autoritățile... Nu știu ce să zic...

— Ce spui, domnule? Și acum?

— Nu e nimeni de vină. La bază stă o altă problemă...

— Și se mai ține seama de așa ceva?

— Așa zic și eu. Mai ales că Victor Nan scrie o proză foarte căutată, genul picaresc. Piața literară duce lipsă de astfel de carte. E o adevărată foame după stilul ăsta. E și poet, scrie poezie pură.

— Dacă zici că sunteți amici, nu te-ai încumetat să i te destăinuie?

— După câte are pe cap, numai de necazurile mele nu-i arde.

În mașină se făcuse cald. Doru Sordin conducea sobru, atent la toate semnalizările, își lua toate precauțiile. Zgârcit la vorbă, aproape că pe tot parcursul drumului nu a scos două fraze întregi. De la o vreme, văzând că proaspătul cunoscut devine neliniștit și își consultă des ceasul de la mână, s-a grăbit să zică:

— Nu-ți face griji, nene Costine, ajungem imediat. Probabil că locuiesc într-o zonă total opusă casei dumitale, dar... Mergem în casa care a fost a mătușii. A murit și ne-a lăsat-o mie și Mariei, deși ar fi fost cazul s-o moștenească și soră-mea, fiindcă ea a locuit acolo câțiva ani buni. Ai să vezi îndată. Stăm la bârfă un ceas, două, bem o cafea.

*

— Până la urmă, ești sigur că odrasla e a dumitale?

Ajunși acasă, Costin a bătut șaua voind să știe dacă gazda avea certitudinea că băiatul era al

lui ori se clătina în nesiguranță. Totodată intenționase să-și stingă și oful lui cu privire la o chestiune destul de apăsătoare, admitând apoi că băiatul nu putea fi decât al lui Doru și al Elsei, fruct al dragostei lor, pe meleagurile vieneze.

Casa Sordin era destul de încăpătoare, nu prea fericit ramificată, dar făcută cu gust și cu pecetea unui stil aparte. Doru l-a plimbat printr-o curte lunguiață, au ocolit garajul înfipt cu fața la stradă, după care au mers în fundul grădinii unde se afla o mică seră pentru răsaduri timpurii.

Maria era la slujbă, de serviciu la spital, asistentă principală, la reanimare.

— Nu m-aș lua neapărat după spusele frivolei de Rose, fata care m-a vizitat, a răspuns Doru după o pauză ca și când reflectase serios ce să spună. Nu e exclus să mă fi tras în piept, adică, sărită de pe fix cum e, să mă fi jucat ca la carte. Nu văd însă de ce ar fi făcut-o. Nu i-am cerut să-mi povestească nimic, m-a luat prin surprindere, n-am întrebat-o de Elsa –scandinava. Și nu cred nici că s-a descotorosit de vreo promisiune. Simt, nene Costine! De atunci încoace mă tot paște un foarte ciudat sentiment care-mi dă ghes să cred că nu mă înșel.

— Mai cu seamă că Rose ți-a spus și că băiatul e smead, ca dumneata.

— Da și nu. Repet: se poate ca Rose să fi mințit, dar...

— Ar trebui să te convingi, ca să înlături toate bănuielile. Nu e nevoie s-o iei razna iarăși. Faci un drum, două-trei zile. București–Viena și retur. Cunoști topografia orașului, mergi fie la Rose, fie la Elsa...

— Și, în caz că am un fiu, îți imaginezi cât de ușor o să-mi fie să mă împart... Ar fi fost mai lesne să-i fi scris la postrestant, Elsei. Așa ne-am propus când am plecat, dar nu m-am ținut de cuvânt. Și nici ea. E greu...

— Ușor, greu, e musai, astea sunt regulile jocului. Aici ai altă datorie. Ca să te liniștești, vii înapoi și-i spui Mariei totul. Deodată se vor simplifica toate.

— Ușor de zis. Cu alte cuvinte, căsnicia mea cu Maria să nu mai fie altceva decât... Mai bine nu mă mai întorc.

— Înțeleg. E destul de complicat. Lasă, nu numai dumneata ești prins de asemenea îndoieli.

— Că veni vorba. Ce te frământă, nene Costine? Ziceai că ai nevoie de cineva căruia să-i spui păsul. Până acum am vorbit numai de mine... Sper că nu ai îndoieli cu privire la copiii dumitale... Nu, nu! După cum ai pus problema fiului meu, ceva te frământă și pe mata. Am dreptate?

Costin tăcu și privi îndelung, sorbind din cafeaua aburindă adusă de Sordin.

— N-aș începe cu o certitudine, nici împins de gândurile ascunse care mă frământă și nu-mi dau pace. E o chestiune mult prea serioasă, mult prea dureroasă, n-o poți pune la mezat în fața primului venit. E o... Totul pornește de la nevastă-mea.

— Oh, nu-mi spune despre femei. De ce crezi că mă frământ în halul ăsta? Îți trag cacialmale când vrei și când nu vrei, ai toate șansele să crești copilul altuia. Vai de ei, bărbații! Uite, soțul Elsei

se află în asemenea postură. Crezi că eu aş fi scutit?

— Dorule, te pomeneşti că ai simţit. Asta vreau să-ţi spun şi ai luat-o înainte, să mă scuteşti de ocolişuri.

— Am dat-o-n bară, nene Costine. Iartă-mă! Te-am privit în ochi şi te-am citit. Asta am înţeles. Sunt sincer, nu încerc să te trag de limbă, ca să mă felicit că nu sunt singurul care...

— Foarte bine. La fel de sincer ai fost şi cu dumneata însuşi. N-aş zice că ai dreptate întru totul, dar e şi un sâmbure de adevăr. Dacă vrei să fiu cât se poate de franc, nu paternitatea mă nelinişteşte, nu ea îmi dă fiorii nesiguranţei, ci stăruinţa exagerată, corpul comun pe care Paulina îl face în orice moment cu Georgia, ca să mă biruie, să mă nesocotească, să mă umilească, să-mi demonstreze că nu le pasă de mine. Or, așa ceva e mult prea dureros decât orice altă bănuială.

— Iartă-mă! Fiica dumitale cu cine seamănă?

— Cu nimeni din neam. Poate să fi împrumutat câte ceva de la mama mea, dar şi de la mamă-sa.

— Aaa! Şi în loc ca măcar în lipsa trăsăturilor comune, cum e şi firesc să existe, fata să te fi iubit, stimat. Să se fi oglindit în mata măcar în fapte, sentimente.

— Asta e, Georgia se comportă ca şi cum i-aş fi tată vitreg.

— Crezi că doamna Paulina şi-o fi mărturisit păcatul faţă de ea? Pentru asta e nevoie de mult curaj, de motivaţia de rigoare, altfel...

— Nu ştiu ce să cred. M-am gândit şi eu, dar tot eu am refuzat să ştiu că mai repede e vorba de mâna destinului.

— Va să zică, asta e oful dumitale. Ar mai fi şi infidelitatea.

— Nu! Pe asta aş suporta-o. Nu cred că în lumea de azi există femeie care să nu dea pe alături. Dacă ar fi vorba de infidelitate, de treizeci şi cinci de ani, câţi are Georgia, s-ar fi tocit şi mama infidelităţii. Fata are acum un copil.

— Te desconsideră, nene Costine, asta vrei să spui. Nu le pasă de mata, poate că le eşti chiar povară...

— Ei, aici ai ghicit-o de la prima.

— Şi te bate gândul s-o iei razna, fără să te uiţi înapoi, dacă nu chiar să-ţi faci seama.

Costin nu răspunse, dar prin tăcere confirmă supoziţia lui Doru. Nu avea însă tăria să o şi susţină până la capăt cu argumente logice, pentru că ar fi devenit subiectiv. În sufletul lui, pentru câteva clipe s-a simţit un om de nimic, mărunţ, josnic, un fel de încornorat jignit în amorul propriu, gata oricând să scuibe blestemăţii despre ceea ce merita din plin, nu de alta, să se răcorească într-un fel sau altul. Trebuia să refacă imaginea, pe cu totul altă cale. Dar cum? Nu era deloc lesne să se apuce să-i depene gazdei întreaga lui odisee. I-ar fi trebuit zile în şir s-o facă. Oricât de bine aşezată se afla în fiinţa lui, această tristă istorie era mult prea greu s-o desfăşoare în altă lumină, fără să nu facă

uz de detaliile ce decurg din ea, detalii de mare importanță. Se mărgini să răspundă fără să intre în miezul problemei.

— Dacă mă bate gândul ăsta e numai pentru că nu reușesc să pătrund în înțelegerea, de multe ori tacită, dintre mamă și fiică. La prima idee asta seamănă a gelozie, dar nu e deloc așa. Nu ea mă roade, ci sfidarea amândorura față de neîncrederea mea, dealtfel îndreptățită.

— Nene Costine, din toate astea desprind că pe amândoi ne paște sentimentul, în mare parte comun, de îndoială asupra propriilor noastre bănuieli.

— Bănuieli pe care nu le putem transforma în certitudini. Asta doare cumplit, Dorule, pentru că nu putem fi siguri dacă e albă ori neagră. Stau acum în fața dumitale și mă întreb ce durere și suferință m-au determinat să am încredere în dumneata, să te urmez acasă, să-ți intru în suflet? Bun! Sentimentul comun de care zici că ne-a unit, pentru moment. Ca să înfiripăm o prietenie frățească însă, iartă-mă, e nevoie de mult mai multă cunoaștere. Dacă am fi doi bețivi notorii, treacă-meargă. Paharul consfințește cele mai năstrușnice amicitii. La noi nu e cazul. Scuză-mă că am dat năvală în casa dumitale. Și te rog să nu mă duci cu mașina. Găsesc singur drumul.

*

Costin găsisse tăria să i-o trântescă în față și apoi să-și ia tălpășița. Simțise că rușinea de a se destăinui primului venit și de a-și lua familia în târbacă, i se ferecase în beregăți, gata, gata să se sufoce. Nu-și închipuise că putea să fie atât de parșiv. Cum fusese posibil să se înjosească în asemenea hal? Doar pentru că și Sordin își spusese păsul? Uite, sinceritatea lui avusese un suport solid: pe banca unde îl întâlnise astăzi, îl găsisse în urmă cu mulți ani, Rose. Vestea că acesta era tată și că fiul lui trebuia să aibă acum cam nouă anișori, îi dăduse aripi să i se destăinuie ce se întâmplase, fără nici o rezervă. Povestea lui data de atâta amar de vreme și abia acum se învrednicise s-o spună și altcuiva. Pe câtă vreme, lui nu i se ivise o astfel de ocazie, fusese doar strâns cu ușa, confesiunea lui Sordin îl împinsese să se dea în stambă, cu o la fel de problematică dilemă. N-o să mai comită asemenea prostie în viața lui. Și dacă ar fi fost și soția lui, Maria, acasă, buboiul ar fi spart și mai și; ar fi țâșnit veninul în două părți.

Și-a propus să nu mai meargă în Cișmigiu, să nu mai dea ochii cu Doru Sordin. Nu avea nici un rost, nici un suport de nici un fel. Ca să se decidă în cele din urmă dacă trebuia să ia sau nu hotărârea cu privire la marele pas, nu era nevoie să-i ceară părerea unui străin. Ceva comun îi unea, dar nu era de ajuns. Ca să desfaci o sticlă de șampanie, –a continuat el gândul –e nevoie să-ți iei măsuri de precauție, altfel jumătate din conținutul sticlei îl pierzi pe jos. Adică, ai grijă să nu agiți lichidul, să desfaci atent armătura, să pregătești pahare, să miști încet și ușor dopul... Ori, dacă vrei să nu ai nici o surpriză, îl perforezi cu un ac de canava, îl scoți și-i dai drumul la presiune... Păi așa trebuie să se desfășoare un dialog dificil.

În minte îi stăruia privirea ageră a lui Sordin, cât și ideea că, deși era creol, nu semăna a țigan. Asta, lucru sigur. Apoi și-a amintit de curtea lui lunguiață, de seră și de garaj. Și mai văzuse ceva: pe etajera din casă, în vreme ce stăteau amândoi de vorbă, îl izbise prezența unei fotografii, reprezentând o femeie cu buze subțiri, ochi expresivi și un zâmbet angelic, dar plin de tristețe. Nu-l întrebase pe Sordin dacă era soția lui, fiindcă era sigur de asta. Da! Maria Sordin era o femeie frumoasă. Cum ar fi arătat însă cealaltă, pe care a iubit-o și care murise? Uite că acum regreta că fusese lipsit de tact față de Sordin, după care, fără menajamente, îndrugase ceva, se ridicase și își luase tâlpășița. De bună seamă, gazda se simțise jignită. De ce procedase astfel? Îi fusese teamă să nu întârzie prea mult de acasă? Ziua se micșorase simțitor, nu-i plăcea să circule pe întuneric și nu voia s-o bage pe Paulina la idei. Dar dacă o s-o ia razna, cum plănuise, fără să-i pese de ce lasă în urmă, de ce acum se grăbise? Ce le mai păsa Paulinei ori Georgiei de toate astea?

Mai știa oare să ajungă la metrou, și să iasă din păienjenitul de străzi, pe unde locuia Sordin? Mda, parcă, până la podul de cale ferată, traversase trei străzi, făcuse la dreapta, apoi Doru frânase în fața casei sale.

Se înnoptase. I-a fost greu să găsească drumul, dar a reușit. Urâtă treabă! Doru se oferise să-l conducă. El, nu, ambiția i-a dat pe răscoale... Imbecil țăfnos, sensibil și plin de ifose, asta era.

Brusc s-a pomenit că bagă mâinile în buzunare, fără să știe ce caută. Uite, domnule, Sordin avusese grijă să-i strecoare numărul lui de telefon. De îndată ce s-a văzut la metrou, a băgat o fisă și a format numărul la unul din aparatele înfipte în perete.

— Mă ierți că am plecat așa brusc, i-a explicat lui Sordin, și îți mulțumesc că mi-ai lăsat numărul. Nu știu de ce mi s-a părut deodată că vizita mea este un gen de violare de domiciliu, cumva deghizată într-o invitație de complezență din partea gazdei. Toată viața mea, de așa ceva am fugit de am rupt pământul.

— Nu-ți face griji, nene Costine. E firesc să fie așa. Orice om de bun gust ar gândi la fel. O să ne cunoaștem mai bine, sper. Dacă timpul mai e acceptabil, vino poimâine prin Cișmigiu, pe banca noastră... A, nu! Discuția pe teren neutru e mult mai constructivă, nu alunecă într-un unghi închis, fiindcă nici unul, nici celălalt amfitrion nu se simte obligat să facă oficiul de gazdă și nici să se lase prins în lațul prejudecăților de moment că a dat năvală în casa altuia.

Paulina croșeta. Televizorul era aprins, tocmai începuseră știrile. Ca de obicei, nu l-a întrebat nimic, dar s-a văzut pe chipul ei unda de destindere că-l știa acasă.

— Îți pun să mănânci? l-a întrebat.

Au mâncat în liniște. Din când în când, Paulina îl săgeta cu coada ochiului. Curioasă? Supărată? s-a întrebat el. Curioasă, poate. Supărată nu avea de ce să fie. De foarte multe ori întârziase și ea când Georgia era reținută la serviciu. La orice oră a ajuns, el nu i-a reproșat nimic.

Deodată, un dram de amintire, gol-goluț, l-a săgetat năpraznic. Trecuseră mai bine de treizeci

și cinci de ani, și femeia din fața lui, acum reținută și austeră, nu mai era aceea care atunci când el apărea la colțul străzii și-l vedea de la celălalt capăt, o lua la fugă pe mijlocul drumului și nu se oprea decât în brațele lui. Ea să fie ființa care i se dăruise spontan, fără nici o rezevă și fără nici o părere de rău? Corpul cu carnea tare ca de dropie îndopată, mijlocul mlădios ca nuiua de măslin, gura ca o căpșună coaptă, ochii măslinii și sânii pietroși, să nu mai fie ca atunci? Sigur că nu mai sunt ca atunci. Ehe! Ce subterfugiu lunecos, Costine! Turta coaptă în pântecul Paulinei, freamătul sentimentului matern, au copleșit-o și i-au schimbat vederile, de îndată ce a născut. Cât a fost tânără a învățat să împace și capra și varza. Acum... Acum nu-i mai pasă decât de aparențe, se luptă din răsuputeri să rămână femeia anonimă, să nu dea ocazie la bârfe, la ieșirile din tipar care nu fac altceva decât să învenineze și mai tare viața în doi. De câte ori se uitase cu luare aminte și la Georgia, doar, doar o descoperi o cât de mărunță asemănare, un cât de neînsemnat indiciu că ar avea ceva comun și cu el?! Când Paulina îi spunea că fetei i-au apărut pe fese niște broboane ca mura și cât boaba de muștar, s-a bucurat imens și nu s-a putut abține să nu zică:

— Seamănă cu mine. Și mie îmi apar.

Afirmația curgea, ca să se amăgească singur, să-și strige sieși de îndoiala care îl rodea. De aci au pornit toate. Probabil că și Georgia purta în cârcă aceeași nesiguranță și o obliga să stea departe de el. Și tot de aici plecase și replica ei, când îi luase maul: mama vine aici...

Cu alte cuvinte, de la acest aproape neînsemnat incident venise și ideea că Paulina îi juca în strună fiică-sii, fiindcă era adevărat.

Deci, Sordin pâlpâia de nerăbdare, dor și neîmplinire că avea un fiu și nu putea să fie alături de el, să-l strângă în brațe, să-l mângâie, să-l iubească și să-l apere de rele, în vreme ce el, Costin Ilieș, fie și în cel de-al doisprezecelea ceas, încă se mai scâldea în talazurile neîncrederii, și de aci venea cel mai nefericit sentiment care-l împingea spre sihăstrie. Se putea ca Paulina să poarte pe umerii ei povara neadevărului, iar el o ducea în spate ca un bicisnic. Și nu era la fel de vinovat? La rândul său, Sordin pâlpâia de neliniște, de mai bine de zece ani de zile.

*

Ceva încă nelămurit îl mâna pe Costin spre Doru Sordin. Frigul se întetise, dar și-a călcat promisiunea față de el însuși cum că n-o să mai meargă în Cișmigiu și de dus tot s-a dus. Era și mai sigur că Doru o să-l suie din nou în mașină și o să-l ducă acasă, tot ca să-i facă în necaz. Așa s-a și întâmplat. Lucrurile au decurs cu asemenea iuțeață încât Costin n-a mai putut să refuze și nici să pomenească de discuția de principiu, impusă de terenul neutru, despre care chiar zelosul și proaspătul său prieten pomenise deunăzi.

— Săptămâna asta, Maria e acasă după-amiaza, a susurat Sordin, de îndată ce demarase și cotise la dreapta spre piața Kogălniceanu. I-am vorbit de dumneata. Abia așteaptă să te cunoască...